

Sygn. akt III CSK 219/20

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości P. S.A. w T.
przeciwko Powiatowi O. - Zarządowi Dróg Powiatowych w O.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej Miejskiego Zakładu
Gospodarki Komunalnej sp. z o.o. w C.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 marca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 czerwca 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku

powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do przyjęcia skarżący przedstawił cztery zagadnienia prawne związane z problemem umownego i ustawowego prawa do odstąpienia od umowy oraz z miarkowaniem kary umownej.

W ocenie Sądu Najwyższego powołana przesłanka nie została wykazana, bowiem wskazanych wyżej wymagań skarżący nie spełnił. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie brak jest wywodów uzasadniających istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia prawnego cechującego się nowością i dotychczas niewyjaśnionego i nierozwiązanego w orzecznictwie - budzącego zatem wątpliwości kwalifikowane a nie zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy. Z tej też przyczyny nie zachodzi potrzeba dokonania kolejnej wykładni art. 491 i 395 k.c. Wbrew wywodom skarżącego nie ma większych wątpliwości, że umowne uregulowanie prawa odstąpienia od umowy tylko na rzecz jednej strony nie wyłącza ustawowego prawa do odstąpienia od umowy przysługującego drugiej stronie. Takie stanowisko przyjęły również strony w umowie, skoro w § 18 zastrzegły karę umowną dla wykonawcy z tytułu odstąpienia od umowy z przyczyn leżących po stronie zamawiającego. Kwestia ustalenia odpowiedniości terminu i zwłoki lub opóźnienia w wykonaniu prac należy do kategorii ustaleń faktycznych a nie oceny prawnej. Zastosowanie art. 5 k.c. wobec skorzystania z ustawowego prawa do odstąpienia od umowy zależy od ustalonego stanu faktycznego i oceny tych okoliczności przez sąd a w sprawie niniejszej takich okoliczności nie ustalono wobec czego odpowiedź w tym zakresie pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie. Kwestia miarkowania kary umownej wchodzi w zakres uznania sędziowskiego i jest przejawem dyskrecjonalnej władzy sądu *meriti*. Wobec licznych orzeczeń Sądu Najwyższego w tej kwestii brak podstaw do kolejnej wykładni art. 484 § 2 k.c. w aspekcie zbycia

wierzytelności przez wierzyciela zwłaszcza, że mimo licznych założeń poczynionych w zagadnieniu przez skarżącego nie uwzględnił on faktu, że wykonawca nie żądał kary umownej w wysokości określonej przez podstawę wymienioną w art. 18 pkt 2a lecz w wysokości uzasadnionej utraconym zarobkiem wskutek niewydania terenu przez zamawiającego a Sąd drugiej instancji obniżył tę karę prawie o 2/3. Sformułowane zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, a do takiego rezultatu zmierza wniosek w tym zakresie.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw